

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupeného JUDr. Vojtěchem Krejčířem, advokátem, se sídlem Moskevská 12, Most, proti žalované: **Policie České republiky**, Správa Severočeského kraje, se sídlem Lidické náměstí 9, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2008, č. 511, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2009, č. j. 15 Ca 123/2008 - 112,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 6. 2009, č. j. 15 Ca 123/2008 - 112, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2008, č. 511, jímž žalovaná rozhodla, že se žalobce propouští ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), jelikož porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Žalobcovo jednání spočívalo v tom, že dne 29. 1. 2008 způsobil dopravní nehodu pod vlivem alkoholu (1,5 promile), při jízdě se plně nevěnoval řízení vozidla, protože z bundy položené na sedadle spolujezdce vytahoval zvonící telefon a vlivem nepřiměřené rychlosti vozidla při průjezdu zatáčkou nezvládl řízení vozidla a přední částí vozidla narazil do betonových sloupků, které tvoří těleso kruhového objezdu.

Po této dopravní nehodě žalobce nabádal svědky, aby nevolali policii a záchranou službu, neboť on je policista a vyřídí si věc sám. Orgány činné v trestním řízení stěžovatelovo jednání kvalifikovaly jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 a 2 písm. e) trestního zákona.

V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nezákonný, protože krajský soud není oprávněn hodnotit v řízení o podané žalobě otázku viny, která je posuzována v trestním a přestupkovém řízení. Stěžovatel dále napadá rozsudek krajského soudu proto, že řízení před správním orgánem mělo vady, neboť vina žalobce nebyla ve správním řízení dostatečně prokázána a žalobce neměl možnost se v odvolacím řízení náležitě bránit, protože byl v pracovní neschopnosti.

Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila a zdůraznila, že stěžovatel směřuje provádění dokazování ve správním řízení, v trestním řízení a v řízení ve věcech služebního poměru podle zákona o služebním poměru. Sám žalobce nebyl v řízení o svém odvolání dostatečně aktivní, nevyužil svého práva nahlédnout do spisu, navrhopat důkazy a vyjádřit v řízení své stanovisko k dané věci. Dále žalovaná zdůraznila, že krajský soud ve věci stěžovatele postupoval nadstandardním způsobem a před soudem provedl rozsáhlé dokazování, které potvrdilo závěry žalované.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že krajský soud provedl dokazování, v němž řadou listinných důkazů i na základě výpovědi stěžovatele a žalované doplnil skutkové závěry napadeného správního rozhodnutí a dospěl k tomu, že skutková východiska napadeného správního rozhodnutí jsou nesporná. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného splňuje zákonem požadované náležitosti a nelze je považovat za nezákonné. Jediný důkazní návrh stěžovatele, který krajský soud neprovedl, byl výslech manželky stěžovatele. Své rozhodnutí o neprovedení tohoto důkazu krajský soud náležitě odůvodnil tím, že jej považoval za nadbytečný, neboť v trestním řízení využila manželka žalobce svého práva nevypovídat a správní spis, z něhož soud při svém rozhodování vycházel, obsahoval dostatek důkazů, aby si soud jednoznačně vytvořil názor na skutkový i právní stav věci. Krajský soud po provedeném dokazování vyvrátil obranu stěžovatele spočívající v tom, že vozidlo v době nehody řídila jeho manželka. Ta se v době nehody na místě dopravní nehody nenacházela, tudíž ani nemohla vozidlo řídit. Krajský soud poukázal na rozpory ve výpovědích stěžovatele v různých řízeních (správním, trestním a ve věci služebního poměru), na výpovědi dalších svědků z místa nehody i na svědectví o reakci manželky stěžovatele na zprávu o dopravní nehodě. Všechny tyto důkazy a vyjádření vytvořily podle krajského soudu ucelený okruh důkazů, které obranu žalobce prokazatelně vyvracejí.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, čímž naplnil podmínky požadované § 102 s. ř. s., a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel námitky z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud pro tyto důvody kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel vypořádat s tvrzením stěžovatele, že je napadené rozhodnutí krajského soudu nezákonné, neboť krajský soud není oprávněn hodnotit v řízení o podané žalobě otázku viny, která je posuzována v trestním a správním řízení. Nejvyšší správní soud k této otázce odkazuje na svou konstantní judikaturu, vycházející z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002 - 31 (publikovaného pod č. 112/2004 Sb. NSS), podle které platí, že pokud je vydáno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, ačkoli je za totéž jednání proti policistovi vedeno trestní stíhání, které ještě nebylo ukončeno, „nelze dospět k názoru, že propuštěním ze služebního poměru byla porušena presumpce neviny zaručená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006 - 94, „správní orgán sice nemusí vyčkat rozhodnutí o tom, zda bude jednání policisty shledáno přestupkem či trestným činem (to by mohlo vést k marnému uplynutí krátké zákonem stanovené lhůty pro propuštění ze služebního poměru), ale nepochybně musí zjistit skutečný stav věci a pouze na základě skutečného stavu věci může policistu propustit ze služebního poměru. V takovém případě není podstatné, zda bude později rozhodnuto, že jednání policisty současně nenaplnilo skutkovou podstatu trestného činu nebo přestupku. Je-li však v trestní věci či ve věci přestupku vydáno rozhodnutí, ze kterého plyne, že nelze prokázat, že se policista dopustil jednání, pro které byl propuštěn, musí soud svým rozhodnutím odstranit rozpor mezi přezkoumávaným rozhodnutím a rozhodnutím, kterým je vázán, případně z něhož vychází.“ V posuzovaném případě krajský soud provedl náležité dokazování a jednoznačně a přesvědčivě vyargumentoval, proč dospěl k závěru, že se stěžovatel vytýkaného jednání dopustil. Stěžovatel naopak neuvedl žádná skutková tvrzení či nepředložil žádné přesvědčivé důkazy, které by skutkové závěry krajského soudu zpochybnil. Neprovedení důkazu výsledkem manželky stěžovatele krajský soud náležitě a přesvědčivě odůvodnil, proto se v tomto případě nejedná o tzv. opomenutý důkaz.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou vad v řízení před správním orgánem. Podle stěžovatele řízení před správním orgánem mělo vady, neboť vina žalobce nebyla ve správním řízení dostatečně prokázána a žalobce neměl možnost se v odvolacím řízení náležitě bránit, protože byl v pracovní neschopnosti. Stěžovatel ve správní žalobě sice namítal, že nebylo žalovaným dostatečně skutkově prokázáno, že se vytýkaného jednání dopustil, avšak ničeho nenamítal ohledně porušení svých procesních práv v odvolacím řízení. Pokud se tedy jedná o námitku stěžovatele, že nebyla zachována jeho procesní práva v odvolacím řízení, k této námitce Nejvyšší správní soud nemůže přihlídnout, neboť „ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy musí námitku stěžovatele ohledně porušení jeho procesních práv v odvolacím řízení odmítnout jako nepřípustnou, a proto ani z tohoto důvodu nemůže dospět k závěru, že by bylo na

místě napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit. K tvrzené vadě řízení, spočívající v nedostatečném skutkovém zjištění správního orgánu, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše uvedené s tím, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a považuje skutkový základ stěžovatelova jednání za nesporný.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, pro něž by bylo na místě tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). V případě žalované, která byla procesně úspěšným účastníkem, nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly a Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu